

Sygn. akt I C 694/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Eliza Skotnicka

Protokolant sekr. sąd. Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę kwoty 9 063,19 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda D. M. kwotę 9 063,19 zł (dziewięć tysięcy sześćdziesiąt trzy złote 19/100) wraz z odsetkami :

- ustawowymi od kwoty 8 694,19 zł od dnia 2 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- ustawowymi od kwoty 396 zł od dnia 15 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 136,69zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zwraca powodowi od Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowemu w Kłodzku kwotę 534,31 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod poz. 5-6161637.

UZASADNIENIE

Powód D. M. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 9 063,19 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 8 694,19 zł od dnia 2 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. oraz od kwoty 369 zł od dnia 15 grudnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. Powód wniósł nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 21 sierpnia 2015 r. doszło do uszkodzenia jego pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), zaś sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Wskazał, że pozwana uznała swoją odpowiedzialność i na podstawie sporządzonej kalkulacji wypłaciła mu kwotę 10 548,02 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu. W ocenie powoda kwota ta jest zaniżona, bowiem ze sporządzonej na jego zlecenie opinii prywatnej wynika, że koszt naprawy wynosi 19 242,21 zł, jednak mimo wezwania pozwanej do spełnienia należnego świadczenia, pozwana odmówiła wypłaty pełnej kwoty odszkodowania. Powód podniósł, że oprócz kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy wypłaconym a należnym odszkodowaniem domaga się także zapłaty kwoty 369 zł tytułem kosztów sporządzonego przez rzeczoznawcę kosztorysu.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwana przyznała, że w toku postępowania likwidacyjnego przyznała powodowi odszkodowanie w wysokości 10 548,02 zł, podała jednak, że niniejsze powództwo jest bezzasadne, bowiem wypłacona kwota uwzględnia koszty rzeczywiście możliwej do przeprowadzenia naprawy zgodnie ze sporządzoną przez rzeczoznawcę kalkulacją. Podniosła również, że mając na uwadze wytyczne Komisji Nadzoru Finansowego z 16 grudnia 2014 r. dotyczące likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych oraz faktyczne zapewnienie poszkodowanemu prawa wyboru sposobu naprawy szkody, podjęła współpracę z (...) Sp. z o.o., która z kolei współpracuje w wyselekcjonowanymi pod względem jakości świadczonych usług warsztatami na terenie całej P.. Wskazała nadto, że w ramach wypłaconej dotychczas powodowi kwoty gwarantuje mu naprawę pojazdu, wobec czego brak jest podstaw do żądania przez powoda zwrotu hipotetycznych kosztów naprawy wskazanych w przedłożonej przez niego kalkulacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia z dnia 21 sierpnia 2015 r. doszło do uszkodzenia pojazdu powoda marki R. (...) o nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Pozwana przyjęła odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i na podstawie sporządzonej na jej zlecenie kalkulacji naprawy nr (...) wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 10 548,02 zł na pokrycie kosztów naprawy powstałych w pojeździe uszkodzeń.

Powód zlecił sporządzenie prywatnej opinii obejmującej weryfikację kosztów naprawy pojazdu marki R. (...), zgodnie z którą koszt ten ustalono na 19 242,21 zł. W związku z powyższym, powód wezwał pozwaną do dopłaty kwoty 8 694,19 zł stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą dotychczas przyznaną a należną w oparciu o prywatną opinię, jak również do zwrotu kosztów sporządzenia tej opinii w wysokości 369 zł. Pozwana odmówiła wypłaty powodowi dodatkowej kwoty odszkodowania.

Okoliczność bezsporna.

W związku ze zleceniem prywatnej opinii powód poniósł wydatek w kwocie 369 zł.

Dowód:

- faktura VAT nr (...)

- faktura VAT nr (...)

Koszt naprawy pojazdu powoda wynosi 19 586,45 zł brutto. Koszt ten uwzględnia użycie części oryginalnych, zalecanych przez producenta, dostępnych w sieci warsztatów autoryzowanych R. oraz średniej stawki za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w wysokości 100 zł za roboczogodzinę, mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych w obrębie zamieszkania poszkodowanego, dysponujących wyposażeniem umożliwiającym naprawę zgodnie z technologią producenta i przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Kalkulacja kosztów naprawy pojazdu powoda uwzględnia pominięte przez stronę pozwaną takie części jak: klin zamka dolnego, poprzeczkę tylną, lakierowanie podłogi, elementy mocujące i napisy firmowe, z uwagi zaś na silną deformację poprzeczki tylnej blachy zakwalifikowano ją do wymiany, nie zaś do naprawy. Zakwalifikowane do wymiany części zamiennie nie występują w jakości (...). Występujące w obrocie handlowym części o oznaczeniu jakościowym (...) nie zapewniają w pełni walorów jakościowych oraz nie przywrócą w pełni walorów estetycznych. Zainstalowanie w pojeździe części zamiennych produkowanych przez podmiot inny niż uznany przez producenta danej marki wiąże się z ryzykiem i problemami przy dalszej pracy pojazdu czy też problemami przy montażu takich części. Części alternatywne produkowane są zazwyczaj

z materiałów niższej jakości oraz przy zastosowaniu innych technologii niż producenckie, szybciej ulegają korozji i cechują się mniejszą trwałością np. uchwytów do mocowania oraz mechanizmów regulacji. Wady te nie muszą ujawnić się zaraz po naprawie samochodu, ale dopiero w trakcie późniejszej eksploatacji.

Przywrócenie pojazdu, poprzez jego naprawę, do stanu sprzed zdarzenia szkodowego musi być wykonane z użyciem takich części, w jakie wyposażony był pojazd przed szkodą. Jeśli zatem pojazd wyposażony był w oryginalne części zamienne producenta pojazdu oznaczone jego logo, naprawa powinna być wykonywana z użyciem takich właśnie części. Jeśli możliwy jest zakup części w jakości (...), który spełnia te same warunki techniczno - eksploatacyjne jak część oryginalna, możliwe jest przeprowadzenie naprawy z wykorzystaniem tych części.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G. – k. 99 – 115

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo niniejszej sprawie podlegało uwzględnieniu w całości.

Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe powoda powstałej na skutek zdarzenia z 21 sierpnia 2015 r., zakwestionowała jednak roszczenie powoda co do wysokości kwoty dochodzonej pozwem.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 zw. dalej uoc). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

Skoro pozwana nie negowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia wywołujące szkodę u powoda, dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kluczowe było ustalenie rzeczywistej wartości szkody w pojeździe powoda tj. kosztów naprawy koniecznych dla przywrócenia stanu sprzed kolizji z dnia 21 sierpnia 2015 r. W tym celu Sąd, nie mając wiadomości specjalnych, posiłkował się dowodem z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G..

Na podstawie sporządzonej przez biegłego opinii, która w ocenie Sądu jest rzetelna, spójna, logiczna i w całości odpowiada na postawioną tezę dowodową, ustalono, że koszt naprawy pojazdu powoda celem przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wywołującego szkodę wynosi 19 586,45 zł brutto. Należy podnieść, że w swojej opinii biegły nie tylko szczegółowo podał koszty związane z wymianą i naprawą poszczególnych elementów w pojeździe powoda, z uwzględnieniem średnich stawek za roboty blacharsko – mechaniczne i lakiernicze, ale również wskazał na niższą pod względem estetycznym i technicznym jakość tzw. części zamiennych proponowanych przez stronę pozwaną. O fachowości sporządzonej opinii świadczy ponadto okoliczność, że nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Mając na uwadze powyższe, Sąd w całości podzielił wnioski wynikające z w/w opinii, w szczególności dotyczące zasadności stosowania części sygnowanych logo producenta. Zdaniem Sądu, jeżeli w chwili zdarzenia w pojeździe powoda użyte były części oryginalne, to w ramach odszkodowania również należy uwzględnić te części, przy czym ich zastosowanie w żaden sposób nie wpłynie na wzbogacenie się powoda, a jedynie zrekompensuje mu powstałą w jego majątku szkodę. Stosowanie części alternatywnych, które produkowane są z materiałów niższej jakości i przy zastosowaniu innych technologii jest zatem nieuzasadnione i bezpodstawne.

Odnosząc się do stanowiska strony pozwanej w kwestii zagwarantowania powodowi, w ramach współpracy z (...) Sp. z o.o., naprawy pojazdu w jednym z warsztatów partnerskich, należy podkreślić, że poszkodowany winien mieć prawo wyboru warsztatu, w którym dokona naprawy swojego pojazdu, zwłaszcza że na rynkach lokalnych dostępnych jest wiele przedsiębiorców oferujących usługi mechaniczne i lakiernicze, jednak jakość tych usług bywa różna. Posiadacze pojazdów mechanicznych często korzystają z usług jednego, sprawdzonego przez nich mechanika, dlatego też w sytuacji powstania szkody w ich pojeździe, winni mieć prawo autonomicznego wyboru skorzystania z jego usług, nie zaś z usług oferowanych przez warsztaty współpracujące z ubezpieczycielem, nawet jeśli jakości tych ostatnich nie sposób kwestionować. Wobec powyższego, Sąd uznał, że koszty naprawy pojazdu powoda winny uwzględniać ceny części oryginalnych podlegających wymianie oraz średnich stawek roboczogodziny za naprawę stosowanych w warsztatach rzemieślniczych w miejscu zamieszkania powoda, przy czym wybór warsztatu należy do powoda.

Mając na uwadze wysokość szkody ustaloną przez biegłego sądowego na kwotę 19 586,45 zł, odszkodowanie wypłacone przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego oraz kwotę dochodzoną pozwem, należało uznać, że roszczenie powoda w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd zasądził również od strony pozwanej udokumentowane i uzasadnione koszty poniesione przez powoda w związku ze sporządzeniem na jego zlecenie opinii prywatnej w kwocie 369 zł. Sąd uznał, że zlecenie wykonania tej usługi dało powodowi podstawę do dochodzenia roszczenia na drodze sądowej, przy czym żądana kwota dopłaty nie była zawyżona, gdyż jej wysokość została potwierdzona opinią biegłego sądowego.

Orzekając o odsetkach, Sąd kierował się dyspozycją zawartą w przepisach art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c. Powód domagał się zasądzenia roszczenia wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8 694,19 zł od dnia 2 września 2015 r. Jak wynika z akt sprawy strona pozwana zakończyła postępowanie likwidacyjne w dniu 1 września 2015 r. wydając decyzję o wypłacie odszkodowania w wysokości 10 548,02 zł. Wobec powyższego, odsetki ustawowe należą się od dnia następnego tj. 2 września 2015 r., a zatem zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie. Jeśli chodzi o odsetki ustawowe liczone od kwoty 369 zł, podlegały one uwzględnieniu od dnia 15 grudnia 2015 r. Należy bowiem zauważyć, że piśmie z dnia 30 listopada 2015 r. wzywającym do zapłaty powyższej kwoty, powód wyznaczył stronie pozwanej termin do dnia 14 grudnia 2015 r.

O kosztach procesu orzeczono w myśl przepisu art. 98 k.p.c., zasądzając je w całości od strony pozwanej jako przegrywającej niniejszą sprawę. Na koszty poniesione przez powoda w łącznej kwocie 3 136,69 zł składają się: opłata sądowa od pozwu - 454 zł, koszty zastępstwa procesowego – 2 400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz część zaliczki wykorzystanej na poczet należności biegłego – 265,69 zł.

Sąd zwrócił ponadto powodowi część uiszczoną, a niewykorzystaną zaliczki w wysokości 534,31 zł.